

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **A. T.**, zastoupena Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2019, č. j. OAM-1099/ZA-ZA12-P10-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2021, č. j. 4 Az 3/2020-36,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2021, č. j. 4 Az 3/2020-36, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9. 12. 2019, č. j. OAM-1099/ZA-ZA12-P10-2018, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani kasační stížnosti.
- IV. Žalovaný je **povinen** uhradit žalobkyni k rukám jejího zástupce Mgr. Tomáše Císaře, advokáta se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, na náhradě nákladů řízení částku ve výši 8.228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně přicestovala dne 17. 12. 2018 do České republiky a následně dne 21. 12. 2018 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou odůvodnila obavou z návratu do vlasti (Kyrgyzstánu). Uvedla, že její manžel pracoval pro bývalého premiéra, který byl obviněn z korupce a zatčen. V této souvislosti manžela žalobkyně opakovaně kontaktovala Státní kyrgyzská služba bezpečnosti (GKNB), jejíž příslušníci jej třikrát předvedli k výslechu, vyhrožovali mu, surově ho bili a nutili ke spolupráci. Žalobkyně měla proto

obavu o život svůj a svého manžela. Její strach byl umocněný skutečností, že toho času byla těhotná. Společně s žalobkyní požádal o mezinárodní ochranu její manžel, který později podal žádost rovněž v zastoupení jejich nezletilého syna, který se narodil na území České republiky.

[2] Rozhodnutím ze dne 9. 12. 2019, č. j. OAM-1099/ZA-ZA12-P10-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a neudělil ji ani manželů žalobkyně, ani jejich synovi – o těchto žádostech žalovaný rozhodl v samostatném řízení (u Nejvyššího správního soudu byla věc vedena pod sp. zn. 6 Azs 114/2021).

II. Rozsudek městského soudu

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl.

[4] Uvedl, že žalobkyně svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany odůvodnila obavami o bezpečnost svého manžela, potažmo své osoby. V této souvislosti poukázal městský soud na skutečnost, že rozsudkem ze dne 25. 2. 2021, č. j. 13 Az 2/2020-35, zamítl žalobu manžela a syna žalobkyně proti rozhodnutí, jímž jim žalovaný nepřiznal mezinárodní ochranu. V odkazovaném rozsudku soud shledal výpověď manžela žalobkyně ohledně údajného pronásledování ze strany GKNB nevěrohodnou a účelovou ve snaze legalizovat pobyt na území České republiky. Žalovaný tedy správně dovodil, že manželů žalobkyně (ani jejich synovi) nehrozí v případě návratu do vlasti větší nebezpečí, než jakémukoliv řadovému občanovi.

[5] Z uvedených závěrů vycházel soud i v nyní projednávané věci. Vzhledem k tomu, že výpověď manžela žalobkyně je nevěrohodná a smyšlená, je zjevné, že nebezpečí v zemi původu nehrozí ani samotné žalobkyni. Jiné důvody, než ty, které byly odvozené od osoby jejího manžela, žalobkyně neuvedla. Městský soud tedy aproboval postup žalovaného a dospěl k závěru, že se azylovým příběhem žalobkyně zabýval dostatečně.

[6] K dalším námitkám žalobkyně uvedl, že pokud se jedná o údajnou nemožnost domoci se ochrany vnitrostátních orgánů, žalovaný se touto otázkou vůbec nezabýval, neboť ve vztahu k žalobkyni nebylo zjištěno žádné závažné jednání ze strany státních orgánů či jiných subjektů. K námitce ohledně nepříznivé situace v Kyrgyzstánu spojené s masivním porušováním lidských práv soud uvedl, že žalovaný se politickou a bezpečnostní situací v zemi původu řádně zabýval. Připustil, že se nejedná o zemi s vysokým stupněm demokracie, v níž se lze setkat s případy porušování lidských práv. V případě žalobkyně však nezjistil žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že jí hrozí pronásledování či nebezpečí vážné újmy. Za pouhou spekulaci soud považoval tvrzení ohledně hrozícího postihu v případě návratu do vlasti.

[7] Zbylé námitky žalobkyně soud považoval za zcela nekonkrétní, proto se s nimi s poukazem na rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, vypořádal jen velmi obecně s tím, že nezjistil žádné vady správního řízení.

III. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítá, že se soud kvalitativně nevypořádal s žalobními námitkami a rozhodnutí žalovaného nepřezkoumal, nýbrž pouze zopakoval jeho závěry, aniž by reflektoval námitky stěžovatelky. Za těchto okolností soudní přezkum nesplnil svůj účel. Vzhledem k tomu, že městský soud v plném rozsahu aproboval nezákonné a nepřezkoumatelné rozhodnutí, trpí i rozsudek městského soudu týmiž vadami a jednotlivé žalobní námitky zůstávají zcela relevantní a aktuální.

[9] Stěžovatelka má za to, že městský soud i žalovaný nesprávně posoudili otázku naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti poukazovala na pronásledování ze strany policejních složek a na násilí probíhající v Kyrgyzstánu. Městský soud však ve shodě s žalovaným považoval výpověď manžela stěžovatelky za nepřesvědčivou, což dovedl mimo jiné ze skutečnosti, že se stěžovatelce a jejímu manželovi podařilo bez problémů vycestovat ze země. Tyto úvahy jsou však odtržené od reality, neboť na situaci v Kyrgyzstánu nelze pohlížet optikou podmínek panujících v České republice. Je totiž třeba vzít v potaz chaos panující ve vedení země, spojený s nedůsledností a zmatkem. Ze skutečnosti, že se stěžovatelce a manželovi útěk podařil, tedy nelze dovozovat, že jim ve vlasti nic nehrozilo. Pokud přitom soud neúspěch její žádosti dovozuje z rozsudku městského soudu ohledně žádosti jejího manžela, poukazuje stěžovatelka na skutečnost, že dotčené rozhodnutí bylo napadeno kasační stížností a věc je tedy i nadále předmětem soudního přezkumu.

[10] Stěžovatelka dále zdůrazňuje, že zprávy o situaci v Kyrgyzstánu, které shromáždil žalovaný, vypovídají o nepříznivé situaci ohledně ochrany lidských práv a dokumentují nedostatky v justičním systému a používání násilí ze strany bezpečnostních složek. Žalovaný však účelově přehlížel veškeré důkazy svědčící v její prospěch. Podle stěžovatelky jsou nepřipadné rovněž závěry o nevyčerpání prostředků vnitrostátní ochrany a možnosti přesídlení v rámci Kyrgyzstánu, neboť otázka řádného vyřízení případné stížnosti je minimálně diskutabilní, a představa, že se stěžovatelka v novém působišti dovolá ochrany tamních policejních orgánů před jinými, je zcela absurdní.

[11] Stěžovatelka dle svého názoru přdestřela jasný a konkrétní azylový příběh, který dokládá možné pronásledování a hrozbu vážné újmy. Případný nedostatečně zjištěný skutkový stav je proto důsledkem neaktivity na straně žalovaného a městského soudu. V azylovém řízení přitom platí obecné pravidlo, že v pochybnostech je třeba postupovat ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu. Žalovaný i městský soud si však počínali zcela opačně.

[12] Závěrem stěžovatelka namítá, že se žalovaný při posouzení podmínek pro udělení azylu zaměřil pouze na to, že stěžovatelka ani její manžel netvrdili, že by vyvíjeli jakékoliv politické aktivity či realizovali svá politická práva. Uplatňování politických práv však zahrnuje také svobodu v přístupu ke státním institucím a možnost obracet se na nezávislé orgány k prošetření svých vlastních záležitostí. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že rozsudek městského soudu je věcně správný a dostatečně odůvodněný a netrpí žádnými stěžovatelkou namítanými vadami. Nadto považuje žalovaný kasační stížnost za nepřijatelnou ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), proto navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud odmítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je jako celek ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná.

[15] Nejvyšší správní soud nicméně nepřehlédl, že námitky týkající se zúženého pojetí politických práv a možnosti vnitřního přesídlení stěžovatelka vznesla až v kasační stížnosti, ačkoliv tak mohla učinit již v řízení před městským soudem. Uvedené námitky jsou tedy podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustné a Nejvyšší správní soud se jimi nebude zabývat.

[16] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, je také její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a s. ř. s. přijatelná tehdy, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Podrobněji se podstatou institutu přijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž dovodil, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[17] V nynější věci stěžovatelka žádné důvody přijatelnosti výslovně neuvedla. Nejvyšší správní soud nicméně zjistil, že napadený rozsudek spočívá na zcela nesprávném právním posouzení, které je v rozporu s konstantní rozhodovací praxí. Z tohoto důvodu shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost přijatelnou.

[18] Kasační stížnost je **důvodná**.

[19] Z povahy věci se soud zabýval nejprve tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Z ustálené judikatury vyplývá, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, vycházel-li soud ze skutečností v řízení nezjišťovaných, případně zjištěných v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 2 Afs 203/2016-51). V nyní posuzované věci nicméně Nejvyšší správní soud žádnou takovou vadu napadeného rozsudku neshledal. Městský soud vypořádal všechny žalobní námitky stěžovatelky, přičemž z odůvodnění rozsudku je seznatelné, jakými úvahami byl při rozhodování věci

veden a proč považoval námitky stěžovatelky za nedůvodné. Odůvodnění rozsudku je vnitřně konzistentní a netrpí ani žádnými jinými nedostatky, pro něž by bylo nesrozumitelné.

[20] Pokud se jedná o zbylé kasační námitky, ty se týkají otázky existence důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, potažmo otázky, zda žalovaný a městský soud vycházeli z náležitě zjištěného skutkového stavu.

[21] Ze správního spisu je zřejmé, že stěžovatelka svůj strach z návratu do vlasti odvozuje od situace manžela, který se měl v Kyrgyzstánu setkat s vyhrožováním a násilím ze strany státních orgánů (GKNB). Stěžovatelka tedy žalovanému nepředestřela samostatný azylový příběh a výsledek řízení o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany je do značné míry odvislý od úspěšnosti žádosti jejího manžela. Touto optikou na věc pohlížel i městský soud, který svůj zamítavý rozsudek v nynější věci odůvodnil odkazem na rozsudek téhož soudu ze dne 25. 2. 2021, č. j. 13 Az 2/2020-35, ve věci manžela a syna stěžovatelky. V odkazovaném rozsudku soud označil tvrzení manžela stěžovatelky o násilí, jehož se na něm měli dopustit příslušníci GKNB, za nevěrohodná. Z tohoto důvodu považoval soud i v nynější věci strach stěžovatelky z návratu do vlasti za neopodstatněný.

[22] Pokud se jedná o situaci manžela a syna stěžovatelky, Nejvyšší správní soud se zabýval jejich kasační stížností proti shora citovanému rozsudku č. j. 13 Az 2/2020-35. Na jejím základě rozsudkem ze dne 22. 7. 2021, č. j. 6 Azs 114/2021-46, zrušil jak označený rozsudek městského soudu, tak jemu přecházející rozhodnutí žalovaného. S ohledem na obsahovou provázanost obou řízení přejal Nejvyšší správní soud závěry obsažené v tomto rozsudku i pro nyní projednávanou věc.

[23] Žalovaný a městský soud vycházeli v případě manžela stěžovatelky ze skutečnosti, že mezi jeho výpovědí a výpovědí stěžovatelky existují zásadní rozpory. V této souvislosti však Nejvyšší správní soud v odkazovaném rozsudku uvedl, že se v některých ohledech jedná o rozpory, které mohou být toliko domnělé. Nadto nemohl žalovaný z výpovědi stěžovatelky v řízení vedeném s jejím manželem vycházet, neboť protokol o její výpovědi nebyl založený mezi podklady rozhodnutí (jednalo se tedy o vadu, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí). Pokud se pak jedná o tvrzenou nevěrohodnost azylového příběhu, neztotožnil se Nejvyšší správní soud s tvrzením, že manžel stěžovatelky nebyl schopen popsat základní okolnosti jeho výslechu příslušníky GKNB, tj. že nedokázal uvést adresu místa, kde probíhal výslech, popsat uniformy vyslýchajících osob, uvést obsah prohlášení, které měl sepsat apod. V této souvislosti soud uvedl, že žalovaný se na zmiňované okolnosti ani podrobněji nedoptával a nelze tedy s jistotou tvrdit, že by je manžel žalobkyně nebyl schopen blíže popsat, kdyby k tomu byl vyzván. Neschopnost popsat některé podrobnosti výslechu (např. obsah listiny, kterou měl manžel stěžovatelky podepsat) pak lze případně přičítat i intenzivnímu rozrušení, které bylo důsledkem předcházejícího brutálního zacházení. Další úvahy žalovaného o účelovosti výpovědi manžela stěžovatelky, zejména ohledně okolností vycestování z Kyrgyzstánu, pak již kasační soud označil za veskrze spekulativní, aniž by nacházely jakoukoliv oporu ve skutkových zjištěních.

[24] Nejvyšší správní soud nepovažuje za nezbytné podrobně opakovat úvahy, které jej k uvedeným závěrům vedly, proto v podrobnostech odkazuje na odůvodnění rozsudku č. j. 6 Azs 114/2021-46 (zejména body [18] - [24]), v němž svoji argumentaci blíže rozvedl a osvětlil. Pro nyní projednávanou věc je však podstatné, že kasační soud již v uvedeném rozsudku (týkajícím se žádosti o mezinárodní ochranu manžela stěžovatelky a jejich syna) odmítl tvrzení žalovaného a městského soudu ohledně nevěrohodnosti azylového příběhu manžela stěžovatelky, neboť dosavadních skutková zjištění tomuto závěru nenasvědčují. Z ustálené judikatury vyplývá, že je povinností správního orgánu vést pohovor tím směrem, aby byl jeho výsledek dostatečně konkrétní pro potřeby objasnění veškerých rozhodných skutečností a k prověření hodnověrnosti žadatelova azylového příběhu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004 č. j. 6 Azs 50/2003-89, či z aktuálních rozhodnutí rozsudek ze dne 25. 4. 2019 č. j. 5 Azs 207/2017-36). Současně, pokud je alespoň přiměřeně pravděpodobné, že tvrzení žadatele je pravdivé, či že se určitá skutečnost udála tak, jak uvádí žadatel, nemůže žalovaný toto tvrzení prohlásit za nevěrohodné a vyloučit jej z dalšího posuzování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. NSS). Uvedeným požadavkům žalovaný při posouzení žádosti o mezinárodní ochranu manžela stěžovatelky nedostál.

[25] Za těchto okolností je pak zjevné, že neobstojí ani nyní přezkoumávaný rozsudek ve věci stěžovatelky. Městský soud totiž založil své závěry o neopodstatněnosti obav stěžovatelky z návratu do vlasti takřka výhradně na tvrzení o smyšlenosti azylového příběhu jejího manžela, přičemž převzal argumentaci obsaženou v nyní již zrušeném rozsudku téhož soudu č. j. 13 Az 2/2020-35. Soud přitom připustil, že podklady shromážděné žalovaným svědčí o masivním porušování lidských práv v Kyrgyzstánu. V případě stěžovatelky se však otázkou naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany blíže nezabýval, neboť si vystačil s argumentem ohledně nepravdivosti celého azylového příběhu. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud způsob, jakým žalovaný i městský soud nahlíželi na výpovědi stěžovatelky a jejího manžela, odmítl, vychází nyní přezkoumávaný rozsudek jako celek z nesprávného právního posouzení. Z toho důvodu Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než rozsudek městského soudu zrušit. Jelikož je však toutéž vadou zatíženo i samotné rozhodnutí žalovaného, který jako první vystavěl závěry o nedůvodnosti žádosti stěžovatelky na tvrzení o nevěrohodnosti azylového příběhu jejího manžela, nepovažuje tento soud za účelné vracet věc k projednání městskému soudu (jak požadovala stěžovatelka), ale přikročil bez dalšího i ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

[26] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že pokud se jedná o námitku stěžovatelky týkající se problematiky nutnosti vyčerpání prostředků vnitrostátní ochrany, tato není důvodná. Městský soud totiž v této souvislosti správně poznamenal, že žalovaný žádný obdobný požadavek nevznsl, neboť se uvedenou otázkou ani nemusel zabývat. Důvodem neudělení mezinárodní ochrany v případě stěžovatelky (jakož i jejího manžela a syna) byla tvrzená nevěrohodnost azylového příběhu. Případné posouzení, zda stěžovatelka vyčerpala prostředky vnitrostátní ochrany, tak bude případně předmětem až dalšího řízení po přehodnocení věrohodnosti azylového příběhu manžela stěžovatelky.

V. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, pročež v souladu s § 110 odst. 1 větou první s. ř. s. zrušil rozsudek městského soudu. Vzhledem k tomu, že vytýkané vady mají původ již v žalobou napadeném rozhodnutí, zrušil podle § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. i rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný postupovat v souladu s právním názorem vysloveným v tomto rozsudku [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V této souvislosti soud připomíná, že v rozsudku č. j. 6 Azs 114/2021-46 žalovanému uložil, aby opětovně posoudil výpovědi stěžovatelky a jejího manžela a věnoval se otázce „zda jsou případné nesrovnalosti skutečně vysvětlitelné pouze tím, že informace jsou záměrně lživé a účelové. Dále žalovaný s ohledem na výše uvedené přehodnotí otázku důvěryhodnosti stěžovatele a) a pak se zaměří na to, zda není na místě na základě informací od stěžovatelů spolu s informacemi o zemi původu přiznat jim mezinárodní ochranu, a to zejm. podle § 14a zákona o azylu.“ Žalovaný se tedy musí nejprve opětovně v intencích uvedeného závazného právního názoru zabývat otázkou hodnověrnosti manžela stěžovatelky a jeho azylového příběhu. Následně posoudí, zda stěžovatelka splňuje podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. V této souvislosti soud dodává, že s ohledem na úzkou provázanost azylových příběhů obou manželů by bylo zjevně vhodnější vést o jejich žádostech (spolu s žádostí jejich syna) společné řízení.

[28] Nejvyšší správní soud je soudem, který o věci rozhodl jako poslední, proto musí určit náhradu nákladů soudního řízení. Ve vztahu k výsledku celého soudního řízení je pak nutno posuzovat procesní úspěšnost účastníků řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. má úspěšný účastník právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi řízení, který úspěch ve věci neměl. Ve věci měla úspěch stěžovatelka, pročež jí Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení.

[29] Vzhledem k tomu, že řízení ve věci mezinárodní ochrany je osvobozeno od soudních poplatků a v řízení před krajským soudem nebyla stěžovatelka zastoupená, sestávají náklady řízení toliko z nákladů za právní zastoupení v řízení o kasační stížnosti. V průběhu tohoto řízení učinil zástupce stěžovatelky dva úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení a sepis a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za tyto úkony náleží odměny ve výši 2 x 3.100 Kč, a paušální částka 2 x 300 Kč. Zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka zvyšuje o tuto daň. Celkově je tedy žalovaný povinen stěžovatelce uhradit náklady ve výši 8.228 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. srpna 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu